

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

DARK DESERT HIGHWAY

Eaglesin tarina

Mick Wall

BAZAR

Mick Wall

DARK DESERT HIGHWAY

Eaglesin tarina

BAZAR

Bazar Kustannus
Copyright © Mick Wall 2023
First published in Great Britain in 2023 by
Trapeze, an imprint of The Orion
Suomenkielinen laitos © Anssi Eriksson ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-414-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Vaikka tekisit pesäsi
korkealle niin kuin kotka
ja vaikka sen sija olisi tähtien välissä,
minä syöksen sinut sieltä alas, sanoo Herra.*
– Obadja 1:4

SISÄLLYS

Pikakelaus: Don Henley ei pidä Eaglesistä kertovista kirjoista 9

ENSIMMÄINEN PUOLI: TAIVAS

1. Ei-kenenkään suosikkibändi	15
2. Tuokiokuvia Troubadourista 1970-luvun lopulta	24
3. Mielisairaala ja sitä pyörittävät asukkaat.....	41
4. Kaikki kuolevat kuuluisuuksina pikkukaupungissa.....	54
5. Se yltiöpäinen epätodennäköisyys, että kenestäkään voisi tulla Eaglesin jäsen.....	64
6. Oikea neuvo.....	79
7. Eagles, ilman määräistä artikkelia.....	84
8. Taas yksi löysin rantein tehty losangelesilainen kantri-rokkilevy.....	89
9. Tänä aamuna lähtevä juna.....	104
10. Taivaalliset lehmipojat.....	116
11. Haluat vain niitä joita et voi saada.....	125
12. Geffen myy sielunsa	133
13. Seipäänmittailija	139
14. Se on jo mennyttä	147
15. Gram palaa loppuun.....	157
16. Irving tekee peliliikkeensä	171
17. Rajatapaus	185

TOINEN PUOLI: HELVETTI

18. Löysiä kädenpuristuksia ja jännittynyttä selkääntaputtelua.....	197
19. Miljoonan taalan näkymät.....	212
20. Pimeys ja valo.....	225
21. Rahakasta hoilausta.....	234
22. Hei kaveri, sinusta näkee.....	244
23. Hei Joe.....	257
24. Jumalat.....	272
25. Eagles-pokeria.....	293
26. Pesä tähtien välissä.....	302
27. Bilelentskari.....	309
28. Välinäytös: Irving ja Randy.....	319
29. Syytä on vaikea sanoa.....	322
30. Sitkeitä pikku paskiaisia.....	326
31. Jotkut tanssivat muistaakseen.....	331
32. Jotkut tanssivat unohtaakseen.....	339
33. Hänen jacuzzinsa tulvi yli.....	348
34. Petoa ei voi niin vain tappa.....	354
35. Sähköinen Eden.....	371
Viitteet.....	379
Lainatut sanoitukset.....	405
Lähteet.....	407
Kiitokset.....	413

PIKAKELAUS: DON HENLEY EI PIDÄ EAGLESISTÄ KERTOVISTA KIRJOISTA

Hän ei ihan oikeasti pidä niistä. Kuten Marc Eliot *To the Limit: The Untold Story of the Eaglesissa* kirjoittaa:

Lähetin projektin alkuvaiheessa kirjeitä Don Henleylle ja [Eaglesin managerille] Irving Azoffille, kerroin työstäväni kirjaa ja pyysin heitä osallistumaan siihen sarjalla haastatteluita. Painotin, että kyse ei olisi paljastuskirjasta, ja että uskoin aiempien töideni puhuvan puolestaan, ja että olin antamassa heille mahdollisuuden haastaa tai kyseenalaistaa kaiken mahdollisesti tutkimustyöni aikana löytämäni materiaalin ja toimittaa minulle asianmukaisesti dokumentoitua korjaavaa materiaalia...

He vastasivat haistattamalla minulle vitut.

Yllä oleva teksti on osa palkitun *New York Timesin* toimittajan pitkää jälkikirjoitusta, mikä valottaa sitä, kuinka Don Henley ”muuttui moderniksi kapteeni Ahabiksi, joka suhtautui niin pakkomielteisesti valaan kaltaiseen kirjaani, että hän kadotti kaiken kohtuuden ja reiluuden rajat”.

Eliotin mukaan Henley käynnisti pitkän ja uuvuttavan kampanjan haudatakseen kirjaprojektin sen jälkeen, kun oli saanut

entisen Eagles-levypomo David Geffenin kanssa käsikirjoituksen käsiinsä ennen sen julkaisua. Kun Eliot kysyi Geffenciltä, kuinka tämän onnistui napata kopio itselleen, Geffen vastasi hänelle naureskellen: ”Niin se tosielämässä menee.” Don Henley ja Irving Azoff jahkailivat kuukausikaupalla kirjailijalle annettavien haastattelujen kanssa ja suostuivat sillä ehdolla, että saisivat mahdollisuuden käydä käsikirjoituksen läpi rivi riviltä ja ehdottaa korjauksia mihin tahansa osuuteen, josta eivät pitäisi.

Lopulta Henley suostui tapaamaan Marc Eliotin vastikkeeksi siitä, että Eliot suostui poistamaan kirjasta maininnan vuodelta 1979, jolloin Henley pidätettiin alaikäisen laiminlyönnistä kodisinaan järjestettyjen juhlien jälkeen, kun 16-vuotias tyttö oli ottanut yliannostuksen kokaiinia ja Quaaludeja, sillä Don ei sanojensa mukaan halunnut aiheuttaa äidilleen järkytystä. Hän puhui mistä tahansa muusta aiheesta Eliot halusikaan keskustella, ja toisinaan kävi tämän kanssa jälkeenpäin vielä baarissa. Yhdessä vaiheessa kaksikko kulutti kokonaisen iltapäivän riidellessään siitä, voisiko Eliot mainita kirjassa, että Henleyllä oli kerran ”permanentti”.

Kun *To the Limit* viimein ilmestyi vuonna 1998, Don Henley ajeli ympäri Los Angelesin kirjailijan omistuskirjoitusilaisuuksia suunnittelevia kirjakauppoja ja pyysi, ettei moisia järjestettäisi, ja eräässäkin tapauksessa tarjoutui henkilökohtaisesti ilmaantumaan paikalle seuraavan soololevynsä tiimoilta mikäli vain Marc Eliotin esiintyminen peruttaisiin. *Toronto Sunille* vuonna 2002 antamassaan haastattelussa Henley sanoi: ”Marc Eliot ei ole ainoastaan huono kirjoittaja vaan pahantahtoinen ihminen. Hän oli sairas ja hänellä oli omat hämäret tarkoituseränsä.”

Joten tehdäänpä jotain selväksi ennen kuin siirrymme eteenpäin. Don Henleyllä ei luultavasti ollut koskaan permanenttia. Marc saattoi sekoittaa hänet Lindsey Buckinghamiin.

Don Henley vihaa kaikkia Eagles-kirjoja. Mutta aivan erityisesti hän vihaa kirjaa *Heaven and Hell: My Life in The Eagles, 1974–2001*, jonka kirjoitti hänen entinen kitaristinsa Don Felder – Eagle, joka todellisuudessa ideoi ”Hotel Californian”.

Suuri osa Felderin yhteisestä historiasta Henleyn ja Freyn kanssa on täynnä huolia, näin lievästi ilmaistuna. 1980-luvulla Felderin Eaglesin riveissä tuolloin viimeiseksi jääneen keikan aikana Frey kääntyi hänen puoleensa lavalla ja sihisi: ”Kun tämä on ohi, minä tapan sinut. En malta odottaa.”

Tästä huolimatta Don Felder liittyy yhtyeeseen uudelleen *Hell Freezes Over* -kiertueelle vuonna 1994, mutta saa jälleen potkut vuonna 2001. Hän haastaa Freyn ja Henleyn oikeuteen laittomasta irtisanomisesta. Don ja Glenn puolestaan haastavat Felderin itsensä oikeuteen ja tapaus sovitaan oikeussalin ulkopuolella. Sitten Don julkaisee kirjansa.

Kahdeksan vuotta myöhemmin Don Henley sanoo *Guardianin* haastattelussa: ”Monet ulkopuoliset uskovat Don Felderin kirjan paskapuheisiin ja pitävät minua ja Glenn Freytä jonkinlaisina tyranneina. Tosiasia on, että me olemme suurelta osin vastuussa yhtyeen pitkäikäisyydestä ja menestyksestä. Me teimme asiat omalla tavallamme eivätkä monet pitäneet siitä. Felder on vain katkera, koska sai potkut bändistä, joten hän päätti kirjoittaa häijyn paljastuskirjan, ja pidän sitä todella halpamaisena ja alhaisena tekona. Voisin kirjoittaa hänestä asioita, jotka saisivat viiksikarvasikin rullalle.”

Hän lisäsi: ”Uskon että tiettyjen asioiden pitäisi päätyä kanssamme hautaan. Ja jotkut asiat eivät kuulu vittu kenellekään...”

Joten, kuten todettua, Don Henley ei pidä Eaglesistä kertovista kirjoista.

ENSIMMÄINEN PUOLI

TAIVAS

ENSIMMÄINEN LUKU

EI-KENENKÄÄN SUOSIKKIBÄNDI

”Kysy keneltä tahansa Amerikassa missä kaikkein hulluimmat asuvat, ja he sanovat, että Kaliforniassa. Kysy keneltä tahansa Kaliforniassa missä kaikkein hulluimmat asuvat, ja he sanovat, että Los Angelesissa. Kysy keneltä tahansa Los Angelesissa missä kaikkein hulluimmat asuvat, ja he sanovat, että Hollywoodissa. Kysy keneltä tahansa Hollywoodissa missä kaikkein hulluimmat asuvat, ja he sanovat, että Laurel Canyonissa. Ja kysy keneltä tahansa Laurel Canyonissa missä kaikkein hulluimmat asuvat, ja he sanovat, että Lookout Mountainilla. Joten ostin talon Lookout Mountainilta.”

– Joni Mitchell, *Vanity Fair*, 2015

Eagles ei ole koskaan ollut kenenkään lempibändi. Toki he ovat saattaneet kirjoittaa ja äänittää monien ihmisten suosikkikappaleen. Niistä onkin varaa valita: ”Hotel California”, ”Lyin’ Eyes”, ”One of These Nights”, ”Take It to the Limit”, ”New Kid in Town” ... tarpeeksi täyttämään kaikkien aikojen myydyin hittikokoelma. Aina kun joku heidän likaisesta, miljoonia

myyneestä hittitusinastaan soi 70-luvulla radiossa, ne vangitsivat kuulijansa mielenkiinnon. Mutta ihmiset riisui aina aseista kappale, ei koskaan sen laulaja. Kukaan ei tiennyt miltä Eaglesin ”laulaja” näytti edes bändin huippuvuosina. Harvat tietävät vieläkään. Hetkinen, se parrakas kärttyisen näköinen kundi rumpujen takana? Vai se roikkuvaviiksinen rekka-parkkien rattopoika lavan edessä? Vai kenties se ylimielisen oloinen vanhemman siskon poikaystävältä näyttävä kaveri hänen vieressään?

Jopa silloin kun läpeensä hullu, luitaan ja ytimiään myöten pahisviboja huokuva Joe Walsh liittyi remmiin, oli vaikea muodostaa mielikuvaa siitä, kuka tai mikä Eagles oikein oli. Mitä tuli Bernie Leadoniin ja Don Felderiin, taidat vitsailla, eikö vain? Suurin osa ihmisistä ei edes tiennyt heidän kuuluvan bändiin. Useimmat eivät tiedä vieläkään.

Todelliset, ihan oikeasti kovan luokan 70-luvun musiikki-toimittajat – eikä koskaan ole ollut yhtä todellista tai kovan luokan ajanjaksoa olla musiikkitoimittaja kuin 70-luvulla – vihasivat Eaglesia, melkeinpä jo pelkästä periaatteesta. Samojen viisaiden ylipappien mielet olivat nyrjähtäneet aiemmin mahdolltomana pidetystä Frankenstein-tyylisestä yhdistelmästä post-psykedeelistä rockia ja vanhaa kunnan amerikkalaista kanttia. Näille itseään arvossa pitäneille portinvartijoille Gram Parsonsin myötä uudelleensyntyneen Byrdsin *Sweetheart of the Rodeo* oli alkuräjähdyks. Eagles oli vain halpa kopio aidosta asiasta.

Toisin kuin myöhemmin lehahtaneeseen raikkaaseen alkupään Eagles-hittien, kuten ”Take it Easy” ja ”Peaceful Easy Feeling” putkeen, *Sweetheart of the Rodeo*on liittyi tietoinen, tien kouluma huumetietoisuus – kielletty annos kypsää Nashvillen

juustoa, sieluja vereslihalle repiviä balladeja ja joitain Byrdsin omia hitaita, ikäistään vanhemmilta kuulostavia omia sävellyksiä niihin hetkiin, jolloin olet umpitunnelissa ja matkalla pohjalle.

Elokuussa 1968 julkaistu *Sweetheart of the Rodeo* ilmestyi muutamaa viikkoa ennen Bob Dylanin vaikuttavan entisen taustayhtyeen The Bandin itsetietoisien juurevan *Music from Big Pink* -debyytin julkaisua, ja samana vuonna kun Dylanin riisuttu *John Wesley Harding* oli merkinnyt odottamatonta poikkeusta taivaankaareltä tarkkaillusta happorock-maailmanlopusta ja mennyt kohti harkitumpaa, tietoisien ”autenttista” lähestymistapaa. Levy ei ollut niinkään paluu puutarhaan, vaan pikemminkin: Paskat tästä, eiköhän vedetä pilvet. Ja vaikka se ei myynytkään mitään, se vaikutti trendikkäimmältä tripiltä, jonka levysoittimellaan saattoi tehdä, ja on pysynyt sellaisena koko rockin historian. Yksi noista historiallisista äänitteistä, jota kaikki asiansa tuntevat väittävät aina rakastaneensa, mutta jota miltei kukaan ei ole oikein kunnolla kuunnellut.

Kun sana alkoi levitä, että Gram Parson oli jo lähtenyt Byrdsistä ennen kuin *Sweetheart* oli edes ilmestynyt, se vahingoitti myyntilukuja mutta toi lisää sävyjä heidän cooliuteensa. Kuisikuteltiin, että Gram oli saanut potkut kieltäytyttyään lähtemästä kiertueelle, ja hengaili mieluummin Muscle Shoalsissa Keith Richardsin ja Mick Jaggerin kanssa.

Se oli äärimmäisen coolia niin kauan kuin sitä kesti, kolmikon maleskellessä pössypäissään ja sommitellessa kasaan ultimaattista pimeän laskeuduttua luriteltavaa rakkauslaulua ”Wild Horsesia”. Ei sillä, että Gram saisi siitä minkäänlaista tekijämerkintää kappaleen ilmestyessä Stonesin *Sticky Fingers* -albumilla vuotta myöhemmin.

”Muistan kuinka alun perin istuskelimme tekemässä sitä Gram Parsonsin kanssa”, Jagger myönsi vastahakoisesti vuosia myöhemmin. ”Mutta olin ehdottomasti henkisesti vahvasti tämän teoksen sisällä.”

Se onkin mielenkiintoista, erityisesti kun otetaan huomioon, että Gram äänittäisi kappaleen ensin *Burrito Deluxelle*, joka oli hänen uuden Flying Burrito Brothers -kokoonpanonsa toinen albumi, ja joka julkaistiin vuotta ennen Stonesin versiota sisältänyttä *Sticky Fingersiä*. Jagger ja Richards tunnettiin siitä, etteivät he koskaan lisänneet ketään tekijätietoihin, ei edes silloin, kuin heidän ehkä olisi pitänyt. Gram ei tosin tiennyt sitä vielä tuolloin. Sen sijaan hän seurasi heitä Lontooseen.

Mick oli jo siirtynyt eteenpäin ja ottanut ”Wild Horsesin” mukaansa. Keith jäi Gramin kanssa Keefin Chelsean-kämppeeseen samalla kun herska, Jack Daniel’s ja mitättömyydessään naurtavat tarinat vaaleanpunaisista Cadillacista, tummuneista lusikoista ja kokaiinilehmityöistä alkoivat ottaa heistä ylivallan. Loppujen lopuksi vaadittiin Richardsin oma tummanpuhuva kostava enkeli, noitamainen Anita Pallenberg heittämään Gram fyysisesti ulos kämpästä. Kuvittele olevasi niin sekaisin, että Keith Richards, joka on ollut pysyvästi sekaisin vuodesta 1965 saakka, usutti hullun, häntäkin enemmän sekaisin olleen muijansa heittämään sinut ulos ovesta eikä takaisin olisi asiaa ihan pian.

Gram ei välittänyt. Gram ei itse asiassa meinannut edes huomata koko asiaa. Hän lensi vain takaisin Los Angelesiin, missä nyt alakuloisesti lentäneessä Byrdsissä kärvistellyt Chris Hillman tarttui mahdollisuuteen vanhan hyvän narkkaritoverinsa uudessa, matalalla liitäneessä kokoonpanossa, jonka Gram virnistellen nimesi Flying Burrito Brothersiksi.

Tämä oli psykedeelisen kantrirockin deluxe-purilainen lisämausteenaan aimo annokset soulia, gospelia ja heroïinia. Bändin vuonna 1969 julkaistu debyyttialbumi *The Gilded Palace of Sin* jatkoi suoraan siitä mihin *Sweetheart of the Rodeo* jäi, aina kriitikoissa herätettyyn uskonnolliseen ekstaasiin saakka – *Rolling Stone* kutsui sitä ”yhdeksi vuoden parhaista levyistä” ja oli vasta helmikuu. Dylan julisti sen oma-aloitteisesti omaksi kantrirock-suosikkialbumikseen: ’Voi veljet, minä rakastan heitä’, hänen kerrottiin todenneen yhdessä epätyypillisimmissä koskaan kuulluissa Dylan-lainauksissa.

Mutta *Palace* ei yltänyt edes edeltäjänsä mitättömiin myyntilukuihin, vaan kävi kaupaksi vain puolet siitä mitä *Sweetheart* ja kynsi tiensä *Billboardin* top 200:aan viikoksi tai kahdeksi kadoten sen jälkeen jälleen tietämättömiin. Se oli mennyttä mutta säilyi samojen mustesormisten paasaajien mielissä, jotka saivat pian tyydytystä vähättelemällä Eaglesia parhaimmillaankin nousukasmaiseksi jäljittelijöiksi, pahimmillaan loukkaavan huonoiksi väärennöksiksi – kantrirockin Monkeesiksi, joskin vähemmän hurmaavaksi ja paljon nimettömämmäksi sellaiseksi.

Toista oli Crosby, Stills & Nash, ensimmäinen varsinainen amerikkalainen superkokoonypano. Kaikki heistä olivat jo valmiiksi tähtiä. Tuonkaltaiset tähdet näkivät tarkoituksella vaihua, että heitä *ei* nähtäisi tähtinä. David Van Cortlandt Crosby – Croz – oli kaikkien muistaman Byrdsin alkuperäisjäsen, tv:ssä soittamassa ”Mr. Tambourine Mania”, ”Turn, Turn, Turnia”, ”Eight Miles High’ta” ... oikeita folk rockin, kantrirockin, psykedeelisen popin ja merkityksellisten laulelmien sapluunoita. Americanaa 30 vuotta ennen aikojaan.

Amerikkalaisena Beatlesina mainostettu Byrds inspiroi Dylania hylkäämään rock ’n’ roll -neitsyytensä ja ”sähköistymään”,

Beach Boysia lähtemään rannalta ja antamaan samaan aikaan lauhkean ja hullun Brian Wilsonin keksiä pop-oopperan ja kaikki alle 21-vuotiaat penskat myymään sielunsa sangattomista sinisistä aurinkolaseista, joissa Roger McGuinn näytti niin taivaallisen coolilta *The Ed Sullivan Show*'ssa.

Hiffaatko? The Byrds oli huomisen soundi tässä päivässä. Jotain, mitä Eagles ei tulisi koskaan olemaan.

Mutta sitten pitkä, 20-vuotias, mutta nelikymppiseltä näyttänyt laulaja ja päivystävä kärsivä nero Gene Clark otti ritolat skenestä, pukumiehet tulivat yrittämään pitää kassakoneen kilisemässä ja yhtäkkiä sitä julkaistiinkin hienohelmaversioita valmiista hiteistä kuten Goffinin ja Kingin kirjoittamasta, Tin Pan Alleen tyylillä hieman väsyneesti edustavasta ”Goin’ Backista”. Suuria hetkiä monelle artistille yli puolen vuosisadan ajan. Mutta ei Byrdsille.

Silloin myös Croz otti hatkat. Siihen mennessä hän oli kuitenkin nähnyt kaiken ja tunsi kaikki, jotka ylipäänsä kannatti tuntea, okei? Hän ilmestyi yllättäen Monterey Popin lavalle ja pauhasi, kuka oikeasti ampui JFK:n samalla kun tuurasi poissaolevaa Neil Youngia Buffalo Springfieldin kanssa seuraavana iltana – aivan yhtä ”spontaanin” Stephen Stillsin pyynnöstä.

Juuri Croz oli tarjonnut Joni Mitchellille kodin Laurel Canyonilla ennen kuin kukaan muu oli kuullutkaan tästä. Juuri Croz piti Lookout Mountainilla sijainneen vaatimattoman hippilukaalinsa ovet avoinna kaikille ohikulkeneille muusikoille tai muusikoiden parhaille ystäville tai diilerikamuille, jotka haahuilivat Sunset Boulevardin friikkishow'n keskeltä ylösteeseen luvattuun maahan eukalyptuspuineen, yksikaistaisine teineen ja viehättävän vanhanaikaisine murenevine tönöineen.

Joni, Neil Young, Jim Morrison, Micky Dolenz, Cass Elliot, Peter Fonda, Arthur Lee ... hyppää sekaan, terästetty vesi on lämmintä.

Hullu Croz oli runkkari, joka ei ihan oikeasti ollut rahan perässä. Se teki hänestä vaarallisen. Hän lauloi kuin enkeli ja kykeni kirjoittamaan pirullisen tarttuvaa ralleja. Hän käveli ympäriinsä pieni metsätyömiehen puukko vyöllään helisten. Osasi vittuilla ja puhua metafysiikasta samassa interpoloidussa lauseessa. Koettakaa kestää.

Stephen Stills oli kovanaamainen inttinulikka Dallasista, ja aivan satavarma tähteydestään kauan ennen muita, heidän häpeänsä. Jopa silloin kun Neil Young oli mikin varressa Buffalo Springfieldissä karjumassa ”Mr. Soulia”, Stephen keikisteli taustalla kameralle cowboyhatussaan ja ”poitsu on aivan pöpi”-tanssiaskelillaan.

Stephen oli koe-esiintynyt Monkees-rooliin, joka meni lopulta Peter Torkille – toispuoleisesti virnisteleväksi ja rakastettavaksi vaaleakuontaloiseksi hönöksi. Stephenin lohjennut etuhammas oli ainoa syy, miksei hän saanut pestiä. Tajuttuaan ettei voisi luottaa ainoastaan ulkonäköönsä, Stephenistä tuli mestarillinen kitaristi, hipsteri laulaja-lauluntekijä, tuottajavelho ja... tee se nyt perhana vain niin kuin näytin, okei?

Okei, Stephen.

Hän varasti parrasvalot itselleen muistettavimmin kirjoittamallaan ja laulamallaan ”For What It’s Worthilla”, Buffalon ainoalla isolla listahitillä. Mutta edes se ei estänyt maailmaa näkemästä Neiliä yhtyeen todellisena tähtenä.

Pentueen pahnanhohjimmainen oli Graham Nash. Hän oli pokannut hittejä hittien perään brittiläisen beatyhtye Holliesin kanssa, mukaan lukien neljä top 10 -hittiä Amerikassa, joista

kolmea hän oli ollut kirjoittamassa ja laulamassa. Hän oli tarpeeksi nätti poptähdeksi ja hänen sieluunsa oli kirjailtu jo syn-tyessä tähti – häneltä ei puuttunut kuin uskottavuutta.

Graham oli ajatellut, että Hollies olisi voinut olla kuin Beatles. Mutta aina kun hän puhui asiasta, muut vain tuijottivat häntä. Kun hän yritti tutustuttaa heidät LSD:n ja marihuanan kiistämättä tehokkaisiin iloihin, he nappasivat bitterinsä ja siirtyivät toiseen pöytään. Kun bändi oli hylännyt joitain hänen kirjoittamiaan ”mielenkiintoisia biisejä”, kuten ”Marrakesh Express” ja ”Lady of the Island”, jotka molemmat koristivat myöhemmin ensimmäistä CS&N-albumia, hän päätti ”ettei kestänyt enää” ja lähti lätkimään.

Silloin Graham löysi Kalifornian – tai Kalifornia löysi hänet, kuten hän itse saattoi kuvailla. Mama Cass esitteli hänet Crozille ja hän rakastui päätä pahkaa Joniin, jonka kanssa perusti oman hengailumestan Laurel Canyoniin. Mikä parasta Grahamin kanalta, CS&N oli varsinainen uskottavuuden multihuipentuma tarjoten välitöntä maksimaalista viehätysvoimaa. Se debytoi Woodstockissa. Ensimmäinen albumi oli täysiverinen, viisi miljoonaa kappaletta myynyt klassikko. CS&N soitti akustis-sähköistä... folkia? Kantaria? Ei oikeastaan. Mutta mitä sitten? Jotain uutta, maanläheistä ja lumoavaa.

Sitten Neil Young liittyi remmiin, ja heistä tuli entistä isompia ja silti trendikkäämpiä. Crosby, Stills, Nash ja Young. Yksi albumi, *Déjà Vu*, myi tuplasti enemmän kuin mitä *Crosby, Stills & Nash* oli myynyt. Yksi hittisingle, joka oli jälleen yksi Hollies-hylsy, Nashin laulama ”Teach Your Children” ja ”Ohio”-hitti, jonka Young oli kirjoittanut ja lauloi suorana vastauksena 4. toukokuuta 1970 tapahtuneeseen Kentin osavaltion-yliopiston verilöylyyn.

Dylanin vetäytyttyä kaikessa hiljaisuudessa merkityksellisen musiikin tekemisestä ja Beatlesin hajoamisen tultua viralliseksi, CSN&Y:tä pidettiin nyt ainoana massiivisen suosittuna ryhmänä, jolla oli omatunto.

Sitten kuvioihin tuli kokaiini.

Sen suhteen Eagles pärjasi vertailussa. Toden totta. Mutta se ilmeni vasta jälkeinpäin asiaa tarkastellessa, kun he olivat jo aivan liian pihalla välittääkseen siitä itse enää paskan vertaa.

Glenn Freyn ja Don Henleyn vuonna 1971 perustama Eagles onnistui tekemään kantrirockista trendikästä, ja yhtyeestä tuli Yhdysvalloissa suosittu jo ensimmäisellä levyllään. Eagles on myynyt Yhdysvalloissa enemmän levyjä kuin esimerkiksi The Rolling Stones ja Led Zeppelinin yhteensä.

Vuonna 1980 yhtye hajosi sisäisiin erimielisyyksiin – tai jäi 14 vuoden tauolle, kuten he itse asian ilmaisivat.

Vuonna 1994 Eagles palasi yhteen ja levytti *Hell Freezes Over* -albumin. Syksyllä 2023 Eagles aloitti kiertueen, joka on yhtyeen mukaan sen viimeinen.

Dark Desert Highway on klassinen rock-yhtyeen tarina: musiikillisten lahjakkuuksien ilmiömäistä nousua menestykseen seurasi luksuselämää, seksiä, huumeita ja niiden tuomia ongelmia. Se on tarina yhtyeestä, jonka liekki paloi liian kirkkaasti.

ISBN 978-952-376-414-9

kl 78.993

www.bazarkustannus.fi

